

Православни теолог: Света Софија је наслеђе васцелог хришћанства

Оно што се догађа са Светом Софијом у Цариграду, не погађа само Грчку Православну Цркву и сигурно није тек сукоб између Турске и Грчке, већ утиче на свеколико хришћанство. То је нагласио православни богослов у Грацу, професор Григориос Ларенцакис у интервјуу за новинску агенцију Катпрес. Света Софија није била само седиште Васељенске патријаршије, већ заједнички хришћански симбол и наслеђе свег нераздељеног хришћанстава.

Утолико је несхвативо и разочаравајуће што се тренутно претварање у џамију, по одлуци турског председника Реџепа Тајипа Ердогана, на Западу, с изузетком неколико дипломатских речи, скоро и не оспорава било којим контрааргументом. Запад вероватно оправдава себе тиме „да не жели да утиче директно“, али то је погрешно, каже Ларенцакис: „Света Софија је наша заједничка историја и наше заједничко наслеђе“.

Постоје и исламски гласови који претварање у џамију називају негалним. Ларенцакис се осврнуо на изјаву великог муфтије Египта и других представника Ислама у Северној Америци.

Професор Ларенцакис је објаснио да је Света Софија саграђена у време када је цела Црква Истока и Запада живела у свести јединствене Христове Цркве. Ако се у западним приказима више пута спомиње да је ова велика и величанствена црква саграђена на простору „Грчке Православне Цркве Византијског царства“, онда то није тачно. У то време Цариград је био престоница једног Римског царства Истока и Запада. “Царска Црква је у то време обухватала не само Источну Цркву, како неки верују, већ свеукупну Цркву.”

На пример, цареви са престоницом у Цариграду, сазвали су првих седам васељенских сабора све Цркве чије одлуке важе и данас. Ларенцакис: “То нису биле искључиво грчке ствари.” Цар Јустинијан, који је владао од 527. до 565.г, а Света Софија је била изграђена од 532. до 537, сазвао је Пети заједнички Васељенски сабор Истока и Запада (553). Такође папа Вигилије коначно је прихватио одлуке Сабора.

Ларенцакис каже дословно: “Одлуке у Цариграду, политичке и црквене акције царева, посебно Јустинијана, представљале су и испољавале су се у изградњи величанствене хришћанске цркве Свете Софије, не само за Исток, већ и за Запад, и коначно од огромне су важности за данашњу заједничку Европу, чак и ако је много тога заборављено.” Активније интересовање читаве хришћанске заједнице за Свету Софију такође био би важан и екуменски корак ка изградњи поверења међу хришћанским конфесијама.

Пионир католичко-православног помирења

Пре око 50 година Григориос Ларенцакис је први православни хришћанин који је докторирао иза богословља на Католичком теолошком факултету у Аустрији – у Инсбруку. Ларенцакис, рођен на Криту 1942, држао је предавања из православне и екуменске теологије у Бечу и Грацу (од 1970). Године 1982. стекао је хабилитацију на Универзитету у Грацу, 1983. на Аристотеловом универзитету у Солуну докторирао је из православног богословља, а 1987. г. постао је универзитетски професор у Грацу и на овом положају је остао 20 година, до пензије.

Године 1990. на Теолошком факултету Универзитета у Грацу основано је посебно одељење за Православље Источне Цркве (од 2001. године „Одсек за православно богословље“), а проф. Ларенцакис је постављен за директора. Од 1995. до 1997. г. он је надлежан и за управни одбор Института за екуменску теологију и патрологију. Он је играо кључну улогу у чињеници да

је Друга европска екуменска скупштина (ЕОВ2) одржана у Грацу 1997. године.

Православни теолог је и даље екуменски активан: Ларенцакис је, између осталог, потпредседник секције „Про Оријенте“ из Граца, члан „Екуменског форума хришћанских Цркава у Штајерској“ и неких тела Конференције европских Цркава (КЕЦ).

Оно што се догађа са Светом Софијом у Цариграду, не погађа само Грчку Православну Цркву и сигурно није тек сукоб између Турске и Грчке, већ утиче на свеколико хришћанство. То је нагласио православни богослов у Грацу, професор Григориос Ларенцакис у интервјуу за новинску агенцију Катпрес. Света Софија није била само седиште Васељенске патријаршије, већ заједнички хришћански симбол и наслеђе свег нераздељеног хришћанстава.

Утолико је несхвативо и разочаравајуће што се тренутно претварање у џамију, по одлуци турског председника Реџепа Тајипа Ердогана, на Западу, с изузетком неколико дипломатских речи, скоро и не оспорава било којим контрааргументом. Запад вероватно оправдава себе тиме „да не жели да утиче директно“, али то је погрешно, каже Ларенцакис: „Света Софија је наша заједничка историја и наше заједничко наслеђе“.

Постоје и исламски гласови који претварање у џамију називају негалним. Ларенцакис се осврнуо на изјаву великог муфтије Египта и других представника Ислама у Северној Америци.

Професор Ларенцакис је објаснио да је Света Софија саграђена у време када је цела Црква Истока и Запада живела у свести јединствене Христове Цркве. Ако се у западним приказима више пута спомиње да је ова велика и величанствена црква саграђена на простору „Грчке Православне Цркве Византијског царства“, онда то није тачно. У то време Цариград је био престоница једног Римског царства Истока и Запада. „Царска Црква је у то време обухватала не само Источну Цркву, како неки верују, већ свеукупну Цркву.“

На пример, цареви са престоницом у Цариграду, сазвали су првих седам васељенских сабора све Цркве чије одлуке важе и данас. Ларенцакис: „То нису биле искључиво грчке ствари.“ Цар Јустинијан, који је владао од 527. до 565.г, а Света Софија је била изграђена од 532. до 537, сазвао је Пети заједнички Васељенски сабор Истока и Запада (553). Такође папа Вигилије коначно је прихватио одлуке Сабора.

Ларенцакис каже дословно: „Одлуке у Цариграду, политичке и црквене

акције царева, посебно Јустинијана, представљале су и испољавале су се у изградњи величанствене хришћанске цркве Свете Софије, не само за Исток, већ и за Запад, и коначно од огромне су важности за данашњу заједничку Европу, чак и ако је много тога заборављено.“ Активније интересовање читаве хришћанске заједнице за Свету Софију такође био би важан и екуменски корак ка изградњи поверења међу хришћанским конфесијама.

Пионир католичко-православног помирења

Пре око 50 година Григориос Ларенцакис је први православни хришћанин који је докторирао иза богословља на Католичком теолошком факултету у Аустрији – у Инсбруку. Ларенцакис, рођен на Криту 1942, држао је предавања из православне и екуменске теологије у Бечу и Грацу (од 1970). Године 1982. стекао је хабилитацију на Универзитету у Грацу, 1983. на Аристотеловом универзитету у Солуну докторирао је из православног богословља, а 1987. г. постао је универзитетски професор у Грацу и на овом положају је остао 20 година, до пензије.

Године 1990. на Теолошком факултету Универзитета у Грацу основано је посебно одељење за Православље Источне Цркве (од 2001. године „Одсек за православно богословље“), а проф. Ларенцакис је постављен за директора. Од 1995. до 1997. г. он је надлежан и за управни одбор Института за екуменску теологију и патрологију. Он је играо кључну улогу у чињеници да је Друга европска екуменска скупштина (ЕОВ2) одржана у Грацу 1997. године.

Православни теолог је и даље екуменски активан: Ларенцакис је, између осталог, потпредседник секције „Про Оријенте“ из Граца, члан „Екуменског форума хришћанских Цркава у Штајерској“ и неких тела Конференције европских Цркава (КЕЦ).

Оно што се догађа са Светом Софијом у Цариграду, не погађа само Грчку Православну Цркву и сигурно није тек сукоб између Турске и Грчке, већ утиче на свеколико хришћанство. То је нагласио православни богослов у Грацу, професор Григориос Ларенцакис у интервјуу за новинску агенцију Катпрес. Света Софија није била само седиште Васељенске патријаршије, већ заједнички хришћански симбол и наслеђе свег нераздељеног хришћанстава.

Утолико је несхвативо и разочаравајуће што се тренутно претварање у цамију, по одлуци турског председника Реџепа Тајипа Ердогана, на Западу, с изузетком неколико дипломатских речи, скоро и не оспорава било којим контрааргументом. Запад вероватно оправдава себе тиме „да не жели да

утиче директно“, али то је погрешно, каже Ларенцакис: „Света Софија је наша заједничка историја и наше заједничко наслеђе“.

Постоје и исламски гласови који претварање у џамију називају негалним. Ларенцакис се осврнуо на изјаву великог муфтије Египта и других представника Ислама у Северној Америци.

Професор Ларенцакис је објаснио да је Света Софија саграђена у време када је цела Црква Истока и Запада живела у свести јединствене Христове Цркве. Ако се у западним приказима више пута спомиње да је ова велика и величанствена црква саграђена на простору „Грчке Православне Цркве Византијског царства“, онда то није тачно. У то време Цариград је био престоница једног Римског царства Истока и Запада. “Царска Црква је у то време обухватала не само Источну Цркву, како неки верују, већ свеукупну Цркву.”

На пример, цареви са престоницом у Цариграду, сазвали су првих седам васељенских сабора све Цркве чије одлуке важе и данас. Ларенцакис: “То нису биле искључиво грчке ствари.” Цар Јустинијан, који је владао од 527. до 565.г, а Света Софија је била изграђена од 532. до 537, сазвао је Пети заједнички Васељенски сабор Истока и Запада (553). Такође папа Вигилије коначно је прихватио одлуке Сабора.

Ларенцакис каже дословно: “Одлуке у Цариграду, политичке и црквене акције царева, посебно Јустинијана, представљале су и испољавале су се у изградњи величанствене хришћанске цркве Свете Софије, не само за Исток, већ и за Запад, и коначно од огромне су важности за данашњу заједничку Европу, чак и ако је много тога заборављено.” Активније интересовање читаве хришћанске заједнице за Свету Софију такође био би важан и екуменски корак ка изградњи поверења међу хришћанским конфесијама.

Пионир католичко-православног помирења

Пре око 50 година Григориос Ларенцакис је први православни хришћанин који је докторирао иза богословља на Католичком теолошком факултету у Аустрији – у Инсбруку. Ларенцакис, рођен на Криту 1942, држао је предавања из православне и екуменске теологије у Бечу и Грацу (од 1970). Године 1982. стекао је хабилитацију на Универзитету у Грацу, 1983. на Аристотеловом универзитету у Солуну докторирао је из православног богословља, а 1987. г. постао је универзитетски професор у Грацу и на овом положају је остао 20 година, до пензије.

Године 1990. на Теолошком факултету Универзитета у Грацу основано је посебно одељење за Православље Источне Цркве (од 2001. године „Одсек за православно богословље“), а проф. Ларенцакис је постављен за директора. Од 1995. до 1997. г. он је надлежан и за управни одбор Института за екуменску теологију и патрологију. Он је играо кључну улогу у чињеници да је Друга европска екуменска скупштина (ЕОВ2) одржана у Грацу 1997. године.

Православни теолог је и даље екуменски активан: Ларенцакис је, између осталог, потпредседник секције „Про Оријенте“ из Граца, члан „Екуменског форума хришћанских Цркава у Штајерској“ и неких тела Конференције европских Цркава (КЕЦ).

spc.rs